

ningen, at de skulle have Pension derefter? De have i en Del Aar haft en Forringelse i deres daglige Indtægt, og naar deres Pensionstid kommer, skal saa deres Stilling atter forringes? Det vil blive Følgen af Lovforslaget.

Ved Lovforslagets Behandling den Gang udtalte min Sidemand, det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), at det Hastværk, man havde med at faa Lovforslaget gennemført, tydede stærkt paa, at det var fremsat og skulde gennemføres for at tilfredsstille Helsingør Lodsinpektør. Jeg minder om dette, fordi det har vist sig, at Ministeriet stadig har holdt Haanden over denne Mand. Han har kunnet fremføre paa hvilken som helst Maade, han har villet, overfor de andre Lodserier, og da Dommen faldt over ham, betaltes disse Udgifter, der paa-hvilede dette Lodseri, af Statens Kasse, og man gav ham en Art Kaperbrev paa, en Instruks om, at han nu havde Lov til at færdes omtrent overalt. Jeg kan godt forstaa, at for dette Lodseri vil det blive mindre heldigt senere, naar det kommer ind under saadanne Forhold, som er tænkt her.

Der er kun en Ting, jeg ikke er klar over, nemlig Aarsagen til, at man har givet Københavns Lodser en Særstilling. (Afbrydelse). Ja, den have de altid haft, det er rigtigt nok, men det er det Lodseri, der har de største Indtægter og sikkert noget af det mindste Arbejde. Som et af de større Lodserier har det ogsaa et rigeligt Tilskud fra Staten til at vedligeholde sine Sager. I Regelen maa Lodserne selv anskaffe og vedligeholde det Materiel, de skulle bruge, med Undtagelse af Motorbaade, hvortil de faa Tilskud af Staten.

Tanken om at statsansætte dem, som blev omtalt af det ærede Medlem fra Helsingør, har ogsaa været oppe, og det Resultat, Kommissionen er kommen til, var sikkert vel overvejet den Gang. Jeg kunde ønske, at denne Tanke blev tagen op igen af Udvalget, og at Ministeren kunde slutte sig dertil. Thi Forholdet vil blive, at man ikke har nogen Minimalløn. Man har for Sundlodseriernes Vedkommende, Dragør og Helsingør, regnet Minimallønnen til 2,000 Kr. aarlig, og sidste Aar blev der et Tilskud paa 500 Kr., da de ikke vare naaede saa højt op. For Fremtiden vil dette vel bortfalde, der bliver ikke nogen Minimal-løn. Men naar et Forslag om Statsansættelse blev gennemført, vilde det være muligt, at der kunde spares nogle Lodser,

og da det viser sig, at man i nogle Aar kunne naa at faa en Besparelse paa, som jeg omtalte, 90,000 Kr. alt i alt, forekommer det mig, at ved Statsansættelse, hvorved deres Pensionsforhold vilde være langt bedre ordnede end nu, selv om der blev et Pensionsraad, vilde disse Mennesker faa en mere betrygget Stilling. De vide ikke nu, hvad der kan komme ind i Pensionskassen, der kan ske en forskellig Ordning af Forholdene paa de forskellige Steder, men det vil i alt Fald ikke blive saadanne Forhold, som de vilde faa, hvis de bleve statsansatte. Thi selv om de faa lige saa godt lønnede Stillinger, som de have haft i Fortiden, vil der alligevel i Fremtiden stadig være Utryghed hos disse Mennesker saavel med Hensyn til deres Erhverv i den Tid, de kunne arbejde, som med Hensyn til deres Alderdom, naar de en Gang skulle pensioneres. Den højtærede Minister udtalte ved Lovforslagets Frem-sættelse her, at der var nogle, som havde borgerlige Stillinger ved Siden af deres Lodsvirksomhed. Ja, det kan være, at nogle af dem enkelte Steder ernære sig ved Fiskeri, jeg ved ikke, om de ogsaa arbejde som Skomagere og Skrædere, men jeg ved i alt Fald, at Sundlodserne og Lodserne fra Nyborg, fra de vestlige Distrikter, de større Lodserier, ere ikke i Stand til at tjene noget som helst udover det, Lodseriet kan give dem, da de skulle være til Tjeneste baade Nat og Dag.

Jeg skal følge den højtærede Formands Anmodning om ikke at trække Tiden ud og slutte hermed, da jeg saa ofte har omtalt denne Sag. Jeg beklager, som sagt, at Lovforslaget ikke er gaaet i den Retning, som jeg kunde ønske. Men jeg vil henstille til det Udvalg, som bliver nedsat, og ligeledes til den højtærede Minister at tage disse Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse. Kunde vi komme den Vej, jeg har anvist, vilde vi faa langt mere Ro og Orden indenfor Lodserierne, end vi have nu, og man kan dog sige, at der under den af mig anbefalede Ordning ikke vil være Fare for, at man skal blive bebyrdet med et større Antal Lodser, end man er tjent med. Der er en hel Del gamle Lodser paa nogle og halvtreds Aar, og naar de først naa over 60 Aars Alderen, er det et Erhverv, som de ikke kunne vedblive at beskæftige sig med. Der vil altsaa i Aarenes Løb stadig gaa nogle bort og blive pensionerede, saa der var ikke nogen Fare for, at vi kom til at staa her med et større Antal Lodser, end der var Brug for, og der er derfor ingen Grund